

[V. Buhl.]

lidt til, hvordan man kan arbejde i Skattevæsenet og i Finansministeriet, og ved, at hvis der af Finansministeren var fremholdt bestemte Ønsker i den Retning, vilde man ogsaa have kunnet klare disse Ting. Indvendingen gælder til Wandsbeck.

Nej, Sagen er den, at man har ikke villet eller ikke kunnet komme længere. Personlig tror jeg saa godt om den højtærede Finansminister, at jeg tror, han havde ønsket at komme længere, men han har jo, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Aksel Møller tydeligt har tilkendegivet med sin stærke Fremhæven af de store og gode Geringer, Partiet har indlagt sig, haft store Vanskeligheder at overvinde. Den største Sejr, den højtærede Finansminister har vundet i denne Sag, tror jeg, naar alt kommer til alt, er den, at han har overvundet sig selv, og den Mand, der overvinder sig selv, skal jo være større end den, der indtager en Stad, saa det er maaske ikke saa lille en Sejr endda.

Jeg tror, det nok skal vise sig, efterhaanden som det skrider fremad, at der bliver Tale om store og betydningsfulde Laan, og det afviser den højtærede Finansminister jo ikke. Jeg tror ogsaa, at Forholdet bliver det, at man længere og stærkere maa holde fast ved Restriktionerne, end Tilfældet vilde have været, hvis man var gaaet saa vidt, som vi har foreslaaet. Men dertil kommer endelig en anden Ting, det er Spørgsmaalet om Byrderne ud i Fremtiden. Vi anser det for urimeligt, at hele den brede Befolkning af Skatteydere i 40 Aar ud i Fremtiden skal slæbe paa Byrder til Forrentning og Afdrag paa Kapitaler, som man kunde have taget hos de Mennesker, der har samlet disse Formueværdier op og samlet dem op i Landets Nødssituation gennem Penge, der er sendt ud, ikke for at skabe Erhvervsvilkaar for de paagældende, men sendt ud som et Forsvar for Danmark i den Situation, hvori vi befandt os.

At disse Nødpenge ikke alle kan indtages, er beklageligt, det havde været det ønskeligste, men hvor det kan gøres, og hvor det kan gøres uden at skabe Forstyrrelse i Erhvervslivet, burde det gøres. Den højtærede Finansminister erkender, at det kan gøres uden at skabe Forstyrrelser, idet den højtærede Finansminister selv siger: vi maa jo laane Pengene. Der maa komme langt mere indgaaende Foranstaltninger, endda Foranstaltninger ud over dem, som vi i Mindretallet har foreslaaet. Saa jeg siger med god Samvittighed, at man fra Flertallets Side og fra den højt-

ærede Finansministers Side ikke har opfyldt de Krav, som der har været Mulighed for at opfylde i denne Sag med Hensyn til Tilvebringelsen af sunde og forsvarlige økonomiske Tilstande.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, som talte om, at jeg fortrinsvis skulde sigte paa at ramme Erhvervskapital, og at det skulde vore Ændringsforslag gaa ud paa, at det er aldeles ikke rigtigt. Det er rigtigt, at en Skærpelse af Formuestigningsafgiften fortrinsvis kommer til at ramme Erhvervskapital, men hvorfor? Ganske simpelt fordi det er der, Formuestigningerne fortrinsvis har lejret sig, det er Erhvervene, der har tjent Pengene og har de store Formuestigninger, eller ogsaa de Aktionærer, som indirekte nyder godt deraf, og det kan ikke siges at være, fordi vi principielt særlig vilde kaste os over Erhvervene, at Formuestigningsafgiften fortrinsvis rammer dem. I øvrigt har vi netop ogsaa foreslaaet Stabiliseringslaanet i sin Helhed ændret til en Stabiliseringsafgift, som jo ikke fortrinsvis er rettet mod Erhvervene, men som er rettet mod alle Formuebesiddere her i Landet. Det viser netop, at vi har delt de forskellige Skærpelser, som der har været Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller mente, at Lovforslaget, da det kom frem, var en Overraskelse for mig — han mente formodentlig dermed en behagelig Overraskelse, fordi det egentlig gik videre, end man kunde have ventet. Dertil vil jeg sige, at det var virkelig noget af en Skuffelse for mig, fordi jeg havde ventet en stærkere Indsats fra Finansministerens Side. Men naturligvis, jeg var klar over baade de Vanskeligheder, han havde inden for sit eget Parti, og de Vanskeligheder, som han kunde faa, og som han ogsaa i rigelig Grad har faaet fra det konservative Parti. At det skulde være nogen Overraskelse for mig, at det konservative Parti nu sluttelig har resigneret, er ikke rigtigt; jeg har hele Tiden været ganske klar over, at saaledes som den politiske Situation laa, var det konservative Parti tvunget til at gaa frivilligt med. Det har aldrig overrasket mig. Men jeg havde heller ikke tvivlet om, at det naturligvis vilde ske under mange Suk og megen Klage fra Jammerbugten.

Det ærede Medlem henviste over for mine Bemærkninger om det private Underudvalg til den Indbydelse, mit Parti i sin Tid fik fra Statsministeren til at gaa ind i almindelige Forhandlinger om de store økonomiske Problemer, herunder ogsaa Eengangsskatten. Vi svarede dengang, at vi